

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ II. Maxima illius Diplomatis varatio, fictitium illud esse demonstrat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

à qua recedere nobis animus non est, aut rem semel tanto cum iudicio à tanto Imperatore decisam in dubium vocare.

Atque hæc quidem peremptoria rei iudicatæ exceptio vim omnem, tam huius prætensi Dagobertini, quàm omnium aliorum Diplomatum, quæ deinceps proferentur, vel proferri possent, elidit ac profligat. Ex abundanti nihilominus, diuersas alias causas ostendam dicta Diplomata penitus refellentes.

§. II. Maxima illius Diplomatis variatio, fictitium illud esse demonstrat.

NON extitisse vnquam tale, quale exhibetur Dagoberti Diploma, multa sanè, eaque graua argumenta conuincunt.

In primis mira quædam illius varietas & inconstantia; quoties enim in Iudicijs, conferentijs, Principum aulis, exhibitum fuit, semper sub diuersa specie apparuit, indicium manifestissimum nullitatis illius.

Nam principio passim allegârunt Diploma hoc fuisse cum aureo Sigillo Dagoberti (in quo campus lilijs confitus) & cum quinque alijs cereis Sigillis, quorum tria referentia icones Episcoporum sedentium; affirmabant esse Sigilla Cuniberri, Abbonis, Principij, Colonia, Metis, Spiræ respectiue Episcoporum; duo autem reliqua, Arnulphi & Pipini, huius quidem dictabant esse illud, quod scuto fascia munito insigniuerant: illius verò alterum, quod cruce & carbunculo ornabatur. Ita illud refert Rosierius, *in Stemm. Lotharingien. i.*

Sed cum Dagoberti ævo scuta eiusmodi non videantur fuisse vsitata, sed posterioribus demùm sæculis introducta, teste du Tillet Parisiensis Parlamenti Graphiario, alijsque authoribus (nam effigies Regum Sigillis imprimebantur, uti ex plurimis Originalibus antiquis constat) scuta illa tanquam suspecta omiserunt, uti in Dagobertino supra posito est videre, & solum exhibuerunt textum prætensarum Dagoberti literarum.

Verum & illum ipsum mirè, & non nisi in inconstantia constanter mutârunt, in quibusdam instrumentis, & copijs, ut asserebant authenticis allegatis in conferentia cum Luxemburgensibus, habebantur hæc verba, *Data IV. Kal. Augusti, anno ab incarnato Domino DCXXXIII.*

Verum cum vidissent se hîc in Chronologiam impingere, quod Dagobertus eo tempore Rex non esset, cum Anno DCXXXI. regnare cœperit, idcirco in alio Exemplari, quod Ioannes Archiepiscopus tanquam authenticum ex *Ernbreitsstein* Anno MDLXIV. ad Ducissam Parmensem misit; & in alio, quod item tanquam authenticum Lotharius Archiepiscopus misit Treuiris Anno MDCXII. ad Archiduces Albertum, & Isabellam, omiserunt diem & annum Data.

Sed cum & inde oppugnaretur Diploma, ut pote præter morem nulla habens Data tempora, tandem in exemplo, quod modernus Elector exhibuit velut legitimum, quodque suo libello scriptor inseruit, omiserunt quidè Diem Data; annum tamen posuerunt, sed immutatum, & quidem in eum, ratione cuius videbant sibi nihil opponendum, nisi & Maximinianum Diploma quis simul oppugnare vellet; inscripserunt enim annum *Data XII. Regni Dagoberti*, prout viderant haberi in Diplomate Sancti Maximini; ne tamen viderentur omnino ex alieno id exscripsisse, addidèrunt annum Christi (qui in Maximiano non est, nec esse in vlllo potest, nisi vitiosè, ut mox dicetur) scilicet An-

num DCXXXIII. quem didicerunt ex Baronio, & accuratioribus recentiorum calculis, anno XII regni Dagobertini respondere, nequaquam ausi apponere Annum Christi ulteriolem, ne forte post mortem Dagoberti Datam ponerent, cum magna sit controuersia hodie de Anno mortis Dagoberti. Noua autem manu in prætenso Diplomate Dagobertino esse annum XII. regni Dagoberti appositum, inde probatur, quia Christophorus Brouerus, qui accuratè Archiuum Treuirensè voluntate Archiepiscoporum peruidit, in exemplari prætenfi Diplomatis Dagoberti, quod exhibet, nihil ponit, sed asteriscis & stellulis in spatio vacante locatis, fatetur satis nullum fuisse annum ijs in exemplis, quæ velut authentica offerebantur.

Verùm non minor est in alijs rebus mutatio. In primis exemplis, quæ annum Christi DCXXXVI. in Datâ præferrebant, inter subscribentes cum Dagoberto posuerunt etiam *Arnulphum Ducem Austria Mosellanicæ*, at cum annus is Datâ displiceret, vt iam dictum est, neque Arnulphus posset tanquam Dux Austria Mosellanicæ posterioribus annis poni (nam vt ex Flodoardo & certis documentis patet, circa annum DCXXXV. Arnulphus fuit Episcopus Metensis & iuxta probatissimum calculum M. Meurisiæ in *historia Metensi cap. 2. in S. Arnulpho. S. Arnulphus Metensem Episcopatum suscepit anno DCXXXIV. deposuit eundem factus Eremita anno DCXXXIX. mortuus anno DCXLI. Aug. XVI.*) alias ingressi vias, ne in graue absurdum impingerent, & duos Episcopos Metenses contra omnem historiæ Metensis veritatem eodem tempore ponerent, vel Arnulphum pridem Episcopum, vel etiam quod absurdius, Arnulphum Eremiticam cum S. Romarico in vosago profitentem, facerent Ducem & Principem sæcularem, Arnulphum deinceps omiserunt, tam in Exemplo prætenfi Dagobertini, quod Ioannes Archiepiscopus supramemoratus ex *Ehrenbreitstein* præmemorato tempore ad Ducissam Parmensem misit, quam in eo, quod in Camera Spirensi nuper, & modò ab hodierno Episcopo editum scriptor libello inseruit.

Sed nec in reliquis constantiam seruare potuerunt. In primis copijs habebatur *Cunibertus Archiepiscopus Coloniensis*. In copia à Ioanne Ducissæ Parmensi submissa, sicut & in submissa à Lothario ad Archiduces Albertum & Isabellam tantum habetur *Cunibertus Coloniensis Episcopus*, sicut etiam in copia exhibita in conferentia cum Luxemburgensibus anno MDCXV. & XVI. In copia moderni Archiepiscopi, sicut in processu Spirensi edita habetur, *Cunibertus gratia Dei Coloniensis Archiepiscopus*, in copia ad Archiduces submissa habetur, *Modoaldus Episcopus Ecclesiæ Treuirensis*; in exhibitis in Spirensi processu *Modoaldus Archiepiscopus Ecclesiæ Treuericæ*. In submissa ad Archiduces legitur, *Præceptionibus prædecessorum anteriorum Regum*; in Spirensibus, *Præceptionibus prædecessorum Regum*. In submissa ad Archiduces, *Adeandem attinentia Ecclesiæ*. In Spirensibus, *Adeandem augmentatur Ecclesiæ*. Quis textus conformior veritati & stylo temporum Dagoberti, aliorum sit iudicium; certum est, aut hoc prætensum Diploma à Dagoberto nunquam expeditum est, aut vno modo, & vna via expeditum est.

Sed & in Pipino subscribente non minor est inconstantia, in primis copijs scribatur *Pipinus Maiordomus Dux Hasbaniæ*. In submissis ab Archiepiscopo Ioanne omittitur, sicut etiam in exhibitis anno MDCXV. & XVI. in conferentia cum Luxemburgensibus, & in submissis à Lothario ad Archiduces. Verebantur fortè ne mortuo subscriptionem assignarent; at cum ex hodiernis criticis satis constet Pipinum superuixisse, post Dagobertum, in copia moder-

ni Archiepiscopi, sicut & in ea, quam Camera Spirensi obrulerunt, ponitur *Pipinus Maior domus*, sed sine veteri appendice, quæ erat in prioribus copijs, *Dux Hasbania*. nam an apud coætaneum Dagoberto scriptorem reperiretur Hasbania Ducatus, non parua esse poterat controuersia, cum posteriores temporibus nepotum Caroli M. tantum meminissent Comitatum Hasbania.

Omitto plurimas alias immutationes & variationes (huiusmodi non nemo Vir magnus solus quatuordecim obseruauit) quibus Diploma illud, mollis ad instar ceræ in figuras innumeras efformatum fuit, ne tædium lectori ex minutijs illis oboriatur. Ex quibus omnibus efficaciter colligitur, præsum illud Dagoberti Diploma nunquam extitisse, vel certè non tale extitisse, neque, id quod obtenditur, fidem mereri. Veritas enim inuicta semper sibi similis & constans est. Et ex sequentibus etiam magis illud apparebit.

s. III. Ex alijs indicijs ostenditur Dagobertinum tale non extitisse.

PLura alia indicia deprehenduntur in prætenso dicto Dagobertino, quæ planè demonstrant illud tale, quale exhibetur nunquam fuisse, & proinde omnem illi fidem denegandam.

Primò, quia ponitur in illo Annus Incarnationis Domini, sed manifestè constat ex historia, Dagoberti ætate & multo etiam post, vsque ad Caroli M. tempora, expeditas non fuisse à Regibus Francorum litteras, adscriptis Incarnationis Domini annis. In testes appellantur omnes, quotquot viderunt veterum litteras, & ij signatè, qui Dagobertinas aliquas in Originali tractârunt, quos inter, sunt Domini Præsides & Assessores Camera Spirensis, quibus Weissenburgense Diploma Dagobertinum non pridem in Originali exhibitum fuit, prout & olim bina Weissenburgensia Diplomata Dagobertina Haganoæ Maximiliano I. Imperatori, eiusque filio Philippo in frequentissimo Procerum cætu, Anno MDV. sunt exhibita in Originalibus à Rudigero ultimo Abbate Weissenburgensi, & primo ibidem Preposito, contendente cum Philippo Palatino Comite Rheni. Hæc omnia Diplomata nullos habuerunt inscriptos annos Incarnationis Domini, nec habebunt vnquam, nisi ab infida manu addantur.

Quod si per otium libeat videre Diploma antiquum immunitatis à S. Germano, non multum ante tempora Dagoberti Datum, cuius etiam Originale extat, reperies ita conclusum, Actum Parisijs Ciuitate, sub die duodecima Kalendar. Septembris Anno quinto Domini Chariberti Regis, vide illud apud Amoinium, *in Dagoberto post cap. 20. pag. 189. & seqq.* prorsus eodem modo Regium nostrum Dagoberti Originale Diploma finitur. Vide etiam Dagoberti Diploma Parisiense, apud Aubertum Miræum, *in Notitia Ecclesiarum Belgij lib. 6.* & aliud Dagoberti Cameracense apud eundem Miræum, *lib. 2. Donat. Belgie. cap. 1.*

Secundo, quia nomen Dagoberti in prætenso Diplomate habetur ad longum exscriptum, hoc modo, *Dagobertus Rex*, cum tamen certum sit ea ætate, & centenis etiam annis post, nullius Imperatoris vel Regis nomen ad longum vilo in Diplomate scribi solitum, sed tantum characterisimo quodam, & nota eius Regis, qui rescribebat, insigniri, cum huiusmodi epigraphe, signum Dagoberti, Pipini, Caroli &c. Regis. Sed & in constitutionem talis characterissimi